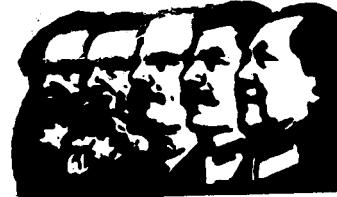

NEA ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδνη και λαοί ενωθείτε!

"Από τη σάχτη του δα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ"
N. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 26 ΜΑΐΟΥ 1995 ΑΡ. ΦΥΛ. 232 ΔΡΧ. 150

ΟΙ ρωσόδουλοι επιβάλλουν πιστωτική ασφυξία ΟΧΙ ΣΤΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΩΝ ΝΑΥΠΗΓΕΙΩΝ ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ

Πριν από ενάμιση χρόνο τα ναυπηγεία της Ελευσίνας επεξεργάστηκαν και υπέβαλαν στην αρμόδια επιτροπή της Ευρωπαϊκής Ένωσης μία επενδυτική πρόταση για τον εκσυγχρονισμό των ναυπηγείων.

Η πρόταση αυτή προβλέπει ενίσχυση των Ν.Ε. με ποσό περίπου 5,7 δισ. δρχ. από το ελληνικό κράτος, ποσό που αποτελεί το 50% της επενδυσης, ενώ το υπόλοιπο 50% θα χρηματοδοτηθεί από τον Όμιλο Περατικού.

Το επενδυτικό αυτό πρόγραμμα εγκρίθηκε από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στη βάση της 7ης Κοινοτικής Οδηγίας.

Από τη στιγμή εκείνη ξεκίνησε μια λυσσασμένη επίθεση των ρωσόδουλων για να μην υλοποιηθεί αυτό το επενδυτικό πρόγραμμα.

Για να καταλάβει ο αναγνώστης την τεράστια σημασία αυτής της πάλης, είναι αναγκαίο να δώσουμε μερικά στοιχεία για την κατάσταση του ναυπηγείου.

Ο Όμιλος Περατικού αγόρασε τα ναυπηγεία τον Ιούλιο του 1992 έναντι 58 εκ. δολαρίων. Με την αγορά του ναυπηγείου ο Όμιλος Περατικού είχε δηλώσει ανοικτά τα σχέδιά του για τη στροφή του ναυπηγείου στην κατασκευή, και ιδιαίτερα στη ναυπήγηση σειράς σκαφών 75.000 τόνων πρόντακτ κάρριερς ή ντράι κάργκο για λογαριασμό του ιδίου του ομίλου και άλλων ελλήνων εφοπλιστών.

Επίσης, σε άλλη μελέτη αναφέρεται σε τύπο πλοίου που θα είναι κατάλληλο για το Αιγαίο. Πρόκειται για τύπο P/P φέρι μποτ ή της ίδιας χωρητικότητας (75.000 τόνους), που θα μπορούσε να προσαρμοστεί ανάλογα με τις απαιτήσεις του αγοραστού (σημ: Τα στοιχεία είναι παρέμνα από συνέντευξη του ίδιου του Μιχ. Περατικού στο ναυτικό περιοδικό ΕΛΝΑΒΙ τον Ιούνιο του 1992).

Αξίζει να σημειωθεί πως την προηγούμενη χρονιά, το 1991, το ναυπηγείο κάτω από τον κρατικό έλεγχο είχε ζημιά της τάξης των 20 εκατ. δολαρίων.

Στην ίδια περίοδο ο Όμιλος Περατικού μαζί με το ναυπηγείο παίρνει και την κατασκευή των 5 αρματαγωγών του Π.Ν., πρόγραμμα που βρισκόταν ήδη σε εξέλιξη, δύος επίσης και τη συνέχιση της κατασκευής των βαγονιών του Ο.Σ.Ε.

Οι δύο αυτές συμφωνίες επιβαρύνουν δυσβάστακτα στην πορεία το ναυπηγείο.

Στα αρματαγωγά υπάρχει μια σημαντική απόκλιση μεταξύ του πραγματικού κόστους της εργατώρας και του συμβατικού τιμήματος που είχε κλείσει η προηγούμενη διοίκηση του κρατικού ναυπηγείου.

Μέχρι σήμερα απ' αυτή τη διαφορά, και ενώ έχει παραδοθεί μόνο ένα αρματαγωγό, τα ναυπηγεία έχουν ζημιά 7,5 δισ. δρχ.

Στα βαγόνια του Ο.Σ.Ε υπάρχει μια 18μηνη καθυστέρηση από τη μεριά του Ο.Σ.Ε για την πληρωμή των βαγονιών που παραδόθηκαν, η οποία στερεί από τα ναυπηγεία στη διετία 1993-94 έσοδα ύψους 3,5 δισ. δρχ.

Κάτω από το βάρος αυτής της κατάστασης, το ναυπηγείο ρίχνει το βάρος στην επισκευή, επισκευάζοντας μέσα στη διετία 300 πλοία. Αυτό είναι που κάνει το ναυπηγείο να μειώνει τη ζημιά από 20 δισ. δρχ. το 1991 στα 4 δις δρχ. κατά μέσο όρο το χρόνο στη διετία 1993-94. Όμως έτσι δεν μπορεί να ζήσει, αν δεν μπει στην κατασκευή, για το βασικό λόγο άλλωστε που αγοράστηκε από τον Όμιλο Περατικού.

Αυτές οι κυρίαρχες ρωσόδουλες δυνάμεις προσπαθούν να εμποδίσουν με κάθε τρόπο τον εκσυγχρονισμό των ναυπηγείων της Ελευσίνας. Είναι αυτές που μέσα στην

Εκεί βρίσκεται η ουσία του προγράμματος της επένδυσης των 11 δις δρχ.

Ο Όμιλος Περατικού προχώρησε σ' αυτό το πρόγραμμα έχοντας εξασφαλίσει τη συνεργασία με τον Ιαπωνικό Όμιλο I.H.I. με στόχο τον εκσυγχρονισμό του ναυπηγείου για την κατασκευή καταρχήν πλοίων "Handymax bulk carriers".

Σ' αυτόν ακριβώς τον εκσυγχρονισμό τον Σκαραμαγκά, που θέλουν να επιστρέψει η Ελευσίνα στο προηγούμενο καθεστώς της υποανάπτυξης και της διάλυσης.

Το εργατικό κίνημα πρέπει να αντιδράσει. Η υπόθεση της διάσωσης των ναυπηγείων της χώρας είναι πάνω απ' όλα υπόθεση των ίδιων των εργατών. Ο Όμιλος Περατικού και κάθε άλλος Όμιλος των εφοπλιστών θα κοιτάξει να μετρήσει τα πράγματα σύμφωνα με την αύξηση ή όχι των κερδών του.

Και κανένας καπιταλιστής δεν είναι διατεθειμένος να κρατήσει μια βιομηχανία που δέχεται το σαμποτάτας και την υπονόμευση από την πολιτική εξουσία. Το ζήτημα είναι οι ίδιοι εργάτες και η ίδια η χώρα.

Το εργατικό κίνημα πρέπει να κόψει το ρωσόδουλο χέρι των Παπανδρέου-Λαλιώτη μέσα στο ΠΑΣΟΚ, το ρωσόδουλο χέρι του ψευτοΚΚΕ,

κυβέρνηση μπλοκάρουν την υλοποίηση του επενδυτικού προγράμματος του Ομίλου Περατικού.

Είναι αυτές που έχουν εξαπολύσει μια γενική αντιευρωπαϊκή επίθεση συνολικά στη βιομηχανία και στο τελευταίο προπύργιο της στη χώρα, τα ναυπηγεία. Που ζητούν τον ενιαίο κρατικό φορέα, που εμποδίζουν την ιδιωτικοποίηση και τον εκσυγχρονισμό του Σκαραμαγκά, που θέλουν να επιστρέψει η Ελευσίνα στο προηγούμενο καθεστώς της υποανάπτυξης και της διάλυσης.

Και γι' αυτό η ΟΑΚΚΕ θεωρεί σαν πολύ σημαντική την πίεση που άσκησαν το σωματείο των εργαζομένων των ναυπηγείων, μαζί με το Εργατικό Κέντρο της πόλης και το Θ. Πάγκαλο, όταν στις 15 Μάΐου πήγαν στο γραφείο του Ροκόφυλου και έβαλαν το ζήτημα της υλοποίησης της επένδυσης.

Η ενέργεια αυτή του συνδικάτου έκανε έξαλλο το σοσιαλφασισμό, που με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ οργάνωσε ένα κίνημα συκοφαντίας και λάσπης μιλώντας για "τοάστους του Περατικού" κτλ.

Όμως δεν υπάρχει τίποτα πιο τίμιο, ταξικό, υπερήφανο και πατριωτικό για το προλεταριάτο, όταν το ίδιο μπαίνει μπροστά για την υπεράσπιση της βιομηχανίας και της χώρας, όταν αναδείχνεται έτσι σαν τη μόνη δύναμη που μπορεί να εγγυηθεί την πρόοδο και τη δημοκρατία. Απ' αυτό τον αγώνα θα εξαρθητούν όλα!

Ο ΛΑΛΙΩΤΗΣ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ

Για πρώτη φορά μετά από χρόνια βαθιάς σύγκρουσης έρχεται στην επιφάνεια η αντίθεση Λαλιώτη-Τσοχατζόπουλου.

Γράφουμε από το '89 ότι ο Τσοχατζόπουλος είναι ο ισχυρότερος εκφραστής του εθνικιστικού και αυτοδυναμικού τιμήματος του κομματικού μηχανισμού του ΠΑΣΟΚ και ότι, σαν τέτοιος, είναι εδώ και χρόνια βασικός στόχος των ρωσόδουλων Παπανδρέου-Λαλιώτη.

Μέχρι τώρα ο Λαλιώτης έδινε τα χτυπήματα στον Τσοχατζόπουλο αξιοποιώντας τις αντιθέσεις ανάμεσα σε αυτόν και σε άλλες κομματικές τάσεις του ΠΑΣΟΚ. Τώρα ήρθε η ώρα να επιτεθεί ο ίδιος. Αυτό σημαίνει ότι πλησιάζουμε στη φάση της τελικής αναμέτρησης.

Την αφορμή για το πρώτο χτύ-

πημα την έδωσε μια νομιμοποίηση καταπατημένων από παλιά εκτάσεων στο Δήμο Πολιχνης της Θεσσαλονίκης. Αυτή κανονίστηκε με μια τροπολογία που έφερε προ ημερών στη Βουλή ο Σκανδαλίδης και που την υπόγραφαν οι Τσοχατζόπουλος, Παπαθεμέλης, Καστανίδης και Γερανίδης.

Σύμφωνα με αυτήν, ο Δήμος της Πολιχνης πουλούσε τη γη σε αυτούς που την είχαν καταπατήσει και είχαν κτίσει. Αυτό το δικαίωμα το είχε ο Δήμος, γιατί η γη ήταν δημοτική. Επιπλέον η πράξη αυτή αναγνώριζε ένα καθεστώς που είχε από χρόνια δημιουργηθεί και διευκόλυνε τους κατοίκους. Αυτό δεν ήταν τίποτα πρωτοφανές. Όλοι ξέρουν ότι όλα τα αυθαίρετα, ιδιαίτερα αυτά της πρώτης κατοικίας, πάντα νομιμο-

ποιούνται με κάποια καταβολή εισφοράς σε χρήμα.

Αυτή η διαδικασία ρουτίνας είχε φτάσει στη Βουλή, οπότε λίγο πριν ψηφισθεί η τροπολογία σηκώνεται ο Λαλιώτης και κατακεραυνώνει το σύμμαχό του Σκανδαλίδη καταγγέλλοντας την τροπολογία ότι ήταν ρουσφετολογική και ότι ερχόταν σε αντίθεση με τη φιλοσοφία του Εθνικού Κτηματολογίου. Αμέσως ο Σκανδαλίδης ευκολότατα υποχώρησε δίνοντας δίκιο στο Λαλιώτη.

Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος πήρε το μέρος του Λαλιώτη λέγοντας ότι οι εκτάσεις της Πολιχνης «δεν είναι του Λαλιώτη, αλλά του Δήμου».</p

Η «ΜΑΥΡΗ ΤΡΥΠΑ», ΤΑ ΜΜΕ ΚΑΙ Ο ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ

Η ΟΑΚΚΕ τοποθετήθηκε στο ζήτημα της Ελευθεροτυπίας και του Θ. Αναστασιάδη με μια επιστολή της στην εφημερίδα αυτή που δημοσιεύτηκε στις 18 του Μάη.

Οστόσο θα χρειαστεί να επιμείνουμε περισσότερο. Το ζήτημα της "Μαύρης Τρύπας" δεν πήρε τυχαία μεγάλη έκταση: Έχει από τη φύση του πολλές πλευρές και μεγάλη πολιτική σημασία. Παράλληλα μέσα σ' αυτό εκδηλώνεται με τον πιο χαρακτηριστικό και ακραίο τρόπο η μεγάλη αντίφαση της εποχής, δηλαδή το στρατόπεδο της πρόσδουνα περιλαμβάνει ένα ισχυρό κομμάτι φασισμού και το στρατόπεδο του φασισμού να περιλαμβάνει ένα ισχυρό κομμάτι πρόσδουνα.

Η ιστορία είναι λίγο πολύ γνωστή σε όσους παρακολουθούν από κοντά τις πολιτικές εξελίξεις.

Ο Θ. Αναστασιάδης από τη στήλη "Μαύρη Τρύπα" της εφημερίας Ελευθεροτυπία επιτέθηκε με τους βαρύτερους χαρακτηρισμούς στους παλιούς Ρηγάδες και με τα δικά του λόγια τους είπε δειλούς, ανθρώπους του συστήματος, υποκριτές κτλ.

Τότε καμιά πενηνταριά από αυτούς έκαναν μπούκα στο γραφείο του διευθυντή της "Ε" Φυντανίδη και έμεινα τους ζήτησαν να διαχωρίσει τη θέση του από το Θ.Α., ενώ την ίδια στιγμή μια ομάδα από αυτούς έμπαινε στο γραφείο του Θ.Α. και βιαιοπραγούσε ενάντιά του.

Η "ΜΑΥΡΗ ΤΡΥΠΑ"

Για τον πολύ κόσμο αυτή η υπόθεση φτιάχνει δύο στρατόπεδα: εκείνων που υποστηρίζουν και εκείνων που καταγγέλλουν τη "Μαύρη Τρύπα".

Για μας τα δύο στρατόπεδα προσδιορίζονται από τη σάση τους στο ζήτημα της "μπούκας" στην "Ε" και της βιαιοπραγίας στο Θ.Α.

Οι αναγνώστες θα παρατηρήσουν ότι στην ανακοίνωσή μας είμαστε μαχητικά αντίθετοι στο Θ.Α., τόσο αντίθετοι ώστε να θέλουμε να φύγει από την "Ε", ενώ καταγγέλλουμε ακόμα πιο μαχητικά τους διώχτες του για τη μέθοδό τους. Και κυρίως, για το γενικό πολιτικό τους σχέδιο.

Αυτό φαίνεται πολύ αντιφατικό. Όμως η αντίφαση υπάρχει στα ίδια τα πράγματα. Ο Θ.Α. είναι ένας "σοβινιστής και ρατσιστής", αλλά οι διώχτες του είναι χειρότεροι και πολύ πιο επικίνδυνοι για τη δημοκρατία.

Ας τους δούμε λοιπόν καλύτερα. Κατ' αρχήν ο Θ.Α.

Η αντίθετη θέση είναι ότι ο Θ.Α. είναι ένας έξοχος χιουμορίστας ή ένας έξοχος σατιρικός και ότι οι εχθροί του δεν έχουν καταλάβει, από δογματική σεμνότητα, αυτή την ιδιότητα. Εκείνοι ανταπαντάνε ότι ο Θ.Α. δεν έχει πραγματικό χιούμορ και κάνει σάτιρα μόνο σε βάρος των αδυνάτων.

Η αλήθεια είναι ότι ο Θ.Α. έχει καλό χιούμορ και είναι καλός σατιρικός. Ταυτόχρονα είναι φασίστας. Ένας φασίστας μπορεί να έχει καλό χιούμορ και να είναι καλός σατιρικός, κι ας λένε ότι θέλουν αυτοί που δεν έχουν καταλάβει τι είναι φασισμός. Ο Χάρος Κλυνν επίσης έχει χιούμορ και είναι φασίστας, όπως είναι φασίστας και ο Λαζόπουλος.

Το χιούμορ και η σάτιρα είναι μια

από τις μορφές που παίρνει η κριτική, η κοινωνική, η πολιτική και η ιδεολογική κριτική. Η επαναστατική σατιρική κριτική μπορεί να έχει, μπορεί και να μην έχει χιούμορ, ανάλογα με το ταλέντο και την οξυδέρκεια αυτού που την κάνει. Το ίδιο ισχύει και για την αντιδραστική κριτική.

Οι μαρξιστές ενός τύπου αρνούνται ότι η αντιδραση και ο φασισμός μπορεί να κάνουν οξυδέρκη κριτική, γιατί η αντιδραση και ο φασισμός είναι η τέλεια αντιστροφή του πραγματικού, οπότε είναι αδύνατο να διαθέτουν οποιαδήποτε οξυδέρκεια.

Αυτό είναι ολότελα λαθεμένο.

Όχι μόνο ο φασισμός έχει την ικανότητα της κριτικής, αλλά είναι μάστορας σ' αυτό. Για την ακρίβεια, όλη τη δύναμη βρίσκεται σ' αυτό, δηλαδή στο να κριτικάρει την πραγματική σαπίλα του παλιού αστικού πολιτικού κόσμου. Στο τέλος μάλιστα αυτής της κριτικής, ο φασισμός παίρνει την πολιτική εξουσία και τη μετατρέπει σε κριτική των όπλων. Κάνει δηλαδή το ίδιο που κάνει και η επανάσταση.

Η βασική διαφορά ανάμεσα στη φασιστική και την επαναστατική κριτική δε βρίσκεται ούτε στην οξυδέρκεια ούτε στο ταλέντο των φορέων της. Βρίσκεται στην ταξική τους θέση. Ο φασίστας χτυπάει τον αστικό πολιτικό κόσμο από τα δεξιά, ο μαρξιστής επαναστάτης από τα αριστερά. Ο φασίστας χτυπά από την πλευρά του πιο στενού, του πιο σάπιου και του πιο αντιλαϊκού κομματιού της άρχουνσας τάξης, ο μαρξιστής από την πλευρά της πιο πλατιάς μάζας των καταπιεσμένων και σαν εκπρόσωπος της πιο φωτισμένης μερίδας αυτής της μάζας. Όμως και στις δύο περιπτώσεις η κριτική πασχίζει να είναι αποτελεσματική, δηλαδή να είναι όσο γίνεται πιο συγκλονιστική στη μορφή και πιο ριζοσπαστική στο περιεχόμενο. Αλλά εδώ, στο περιεχόμενο, βρίσκεται η διαφορά των δυνατοτήτων τους. Εδώ ο Θ.Α. δε χρειάζεται να προσποιηθεί, γιατί πάται στο κυρίαρχο πολιτικό και ιδεολογικό ρεύμα, που είναι ο "αντιτουρκισμός του ελληνισμού", ο αντιτουρκισμός σαν ο πρώτος καθορισμός του έθνους μας.

Ο Θ.Α. είναι πάνω απ' όλα ένας σοβινιστής. Δε θα συναντήσει κανείς ούτε ένα αστείο του που να ειρωνεύεται το σοβινιστή σα σοβινιστή. Μπορεί να ειρωνεύεται μόνο την ασυνέπεια του εθνικισμού και την αδυναμία των σοβινιστών να πραγματοποιήσουν τα όνειρά τους. Ειρωνεύεται έτσι τους σοβινιστές επειδή καταδίκασαν το Βρακά και το Βρακά επειδή απότυχε, αλλά πουθενά δεν ειρωνεύεται το αναμφισβήτητο "εθνικό δικαίωμα στην υπεροχή". Ειρωνεύεται διαρκώς την "υποχωρητικότητα" των εθνικιστών απέναντι στους Τούρκους, αλλά πάντα εύχεται την εξολόθρευση και το θάνατο και του τελευταίου Τούρκου σαν καλός ελληνόψυχος φασίστας.

Πίσω από τον αντιτουρκικό ρατσισμό οχυρώνεται ολόκληρος ο Θ.Α. και μόνο εκεί αποτολμάει να υψώνει το ανάστημά του και από σκούληκι να μετατρέπεται σε εθνοσωτήρα.

Το λέει καθαρά στην απολογία του στην "Ε" στις 17 Μάη: "... ναι υπάρχει τουρκική απειλή! Ναι, η Μαύρη Τρύπα πιστεύει ακράδαντα ότι πρέπει να στρητίζουμε το σπίτι μας με κάθε μέσο (και όχι εις βάρος οποιουδήποτε άλλου), όταν απειλείται. Κι έχει την εντύπωση ότι ιστορικά οφείλουμε να 'μαστε περήφανοι που είμαστε Έλληνες. Ε, αν είχαμε γεννηθεί Σκοπιανοί, προφανώς θα το σκεπτόμασταν αλλιώς! Μα έκαστος εφ' ωτάχθη'.

Αυτός είναι ο Θ.Α.: "έκαστος εφ' ωτάχθη". Τόση φασαρία, τόση λεπτότητα κι ειρωνεία, τόσες προφυλάξεις για να ξεπροβάλει κάτω από εφτά παπλώματα ένας θλιβερός εθνικιστάκος. "Έκαστος εφ' ωτάχθη". Έτσι είναι φυσικό που ο Θ.Α. τάχει με τους Αλβανούς. Στην απολογία του γράφει:

και πιο πολύ σε όλους εκείνους τους καθώσπρέπει που παίρνουν αυτόν τον κόσμο στα σοβαρά. Από αυτή τη θέση ο Θ.Α. ενσαρκώνει την εκδίκηση του "μικρού ανθρώπου" στο σύγχρονο αντιπαθητικό κι επίφυλο αρχοντολό της ψευτοδιανόησης και της πολιτικής.

Το χιούμορ βγαίνει από το ότι χλευάζει την υποκρισία όλων αυτών από την μπάντα του "μικρού ανθρώπου" και γίνεται η πένα όλων αυτών.

Ο Θ.Α. χτυπάει, για παράδειγμα, αποτελεσματικά και έξυπνα τον ψευτικό αριστερό, τη φεμινίστρια, το παπαδαρίο και τον αστό πολιτικό γενικά. Έχοντας χτυπήσει έτσι αυτά τα πανίσχυρα "ιερά και δύσι", αντλεί από τους αναγνώστες του δικαίωμα να κάνει και την επίθεσή του στους μαύρους, στους Αλβανούς και με το πρόσχημα ότι κάνει κριτική στον αντιρατσισμό της μόδας ή, ακόμα, παριστάνοντας το φωτοχώ και καθυστερημένο ρατσιστή και αντισημίτη του καφενείου.

'Όμως ο Θ.Α. δεν προσποιείται σ' ένα σημείο, που είναι η πιο πρωθυμένη έκφραση του ρατσισμού του. Πρόκειται για τον αδισταχτό και λυσσαλέο αντιτουρκικό ρατσισμό του. Εδώ ο Θ.Α. δε χρειάζεται να προσποιηθεί, γιατί πάται στο κυρίαρχο πολιτικό και ιδεολογικό ρεύμα της "Ελληνόψυχος" με στοιχειώδη πείρα των διεθνών μετώπων ζέρει ότι η αντιτουρκική Ελλάδα την κρίσιμη στιγμή θα βρεθεί στο αντίθετο στρατόπεδο από εκείνο των Εβραίων.

Να λοιπόν ποιο είναι το ιδεολογικοπολιτικό στίγμα της "Μαύρης Τρύπας" και γιατί στην ανακοίνωσή της η ΟΑΚΚΕ τον αποκάλεσε "σοβινιστή και ρατσιστή".

"... Γιατί είναι ρατσισμός τα στατιστικά στοιχεία που αποδεικνύουν τριπλασιασμό των εγκλημάτων τους; Τα κάνουν επειδή είναι... Αλβανοί; 'Οχι βέβαια!!! Άλλα δε σημαίνει ότι επειδή είναι Αλβανοί (ήτοι φωτοχώ και αδύναμοι) δεν πρέπει να εμποδίζονται στο έγκλημα, ες»

Ο Θ.Α. εμποδίζει τους "φωτοχούς και αδύναμους" Αλβανούς μεταναστες στο έγκλημα, ενώ ζέρει καλά ότι το έγκλημα είναι δουλειά των δυνατών αλβανών ληστών. Τη σύγχυση ανάμεσα στους "καλούς" και τους "κα

το εθνικιστικό ρεύμα στην "Ε" και επιχειρεί μέτωπο με τους δημοκράτες αντιεθνικιστές για να οδηγήσει την "Ε" σε υποταγή. Πρόκειται για το ίδιο δοκιμασμένο μέτωπο που πραγματοποίησε και στην πρώτη κάθαρση ενάντια στους σοβινιστές αυτοδυναμικούς του ΠΑΣΟΚ, το Σαρτζετάκη και τώρα την ομάδα Τσοχατζόπουλου.

Για να κινήσει αυτή τη διαδικασία ο σοσιαλφασισμός χρησιμοποιεί την καλύτερη γέφυρα του με τους δημοκράτες, το ΣΥΝ. Ο ΣΥΝ έχει σαν καθοδήγησή του τους χειρότερους κνίτες του ψευτοΚΚΕ και υπάρχει σαν κόμμα μόνο και μόνο επειδή το πιο δεξιό και το πιο αντιευρωπαϊκό κομμάτι του πρώην ΚΚΕ, με επικεφαλής τους ρωσόδουλους Κύρκο και Κουβέλη, συμμάχησε με τους κνίτες για να φτιάξουν αυτό το "κόμμα παγίδα" για τους δημοκράτες.

Από εκείνα που είπε ο δημοσιογράφος της "Ε" Γ. Καρελιάς στο Σκάι φάίνεται πως η επίθεση στο Θ.Α. μέσα από την "Ε" σε δύο συνελεύσεις των συνταχτών. Είναι αναμφισβήτητο ότι ο ΣΥΝ, με κύριο εκπρόσωπό του το Βότση, θα πήρε μαζί του λίγο-πολύ ότι δημοκρατικό θα υπήρχε στη βάση των συνταχτών, όπως είναι επίσης αναμφισβήτητο ότι ο ΣΥΝ δεν μπόρεσε να φτιάξει "από τα μέσα" μια κρίση στην "Ε" για το διώξιμο του Θ.Α.

Έτσι περίμενε την ευκαιρία για ένα εξωτερικό χτύπημα. Η ευκαιρία ήταν το γνωστό αντιρηγάδικο σχόλιο της "Μαύρης Τρύπας". Όμως αυτό το σχόλιο δε θα πρέπει να είναι άσχετο με τις δύο συνελεύσεις που προαναφέραμε.

Αυτή την ευκαιρία έπιασε στον αέρα ο ΣΥΝ. Αμέσως οργάνωσε την οργή των Ρηγάδων και πήρε αυτόματα την ηγεσία αυτής της οργάνωσης.

Ο άνθρωπος που διάβασε το χαρτί διαμαρτυρίας μπροστά στο Φυντανίδη, ο Μιχ. Σαμπατακάκης, φέρθηκε σ' όλη αυτή την υπόθεση και με την πλατφόρμα του και με τη στάση του σαν τέλειος κνίτης, ενώ ένα άλλο ηγετικό στέλεχος της "εξέγερσης" των ρηγάδων ήταν ο αρχιφασίστας Χρ. Λαζαρίδης, ο άνθρωπος που ο '92 καλύψει με πάθος από τις στήλες της Αυγής στο διαμελισμό της Δημ. της Μακεδονίας, ανάμεσα στην Ελλάδα και τη Σερβία.

Η ANTI-MME ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ ΚΑΙ Ο ΣΥΝ

Η πλατφόρμα Σαμπατακάκη, όπως την έκφρασε ο ίδιος στο Σκάι την επόμενη της μπούκας στην "Ε", ήταν η κλασική αντιMME γραμμή (τα γνωστά "διαπλεκόμενα συμφέροντα" χρήματος-MME-πολιτικής), που στρεφόταν κύρια ενάντια στην "Ε" και όχι ενάντια στο Θ.Α. Αυτή ακριβώς τη γραμμή πιο συγκροτημένα διατύπωσε στην Κυριακάτικη Αυγή στις 14 του Μάη το αρμόδιο για τα MME ηγετικό στέλεχος του σοσιαλφασισμού Λαφαζάνης.

Αλλά και το ψήφισμα το ίδιο των Ρηγάδων είχε κτιστεί πάνω σ' αυτή τη γραμμή, που συμπυκνώνταν στην παρακάτω παράγραφο:

«Στο όνομα μιας εμπορικής αντίληψης για τον πλατφόρμα προβάλλονται χυδαιογράφηματα, που προσβάλλουν βάναυσα την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και τα στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα».

Είναι γνωστό ότι η καρδιά της αντι-MME πλατφόρμας είναι η καταγγελία του καπιταλιστικού κέρδους, που δήθεν αποτελεί την κινητήρια δύναμη της μαύρης δημο-

σιογραφίας, οπότε και της φασιστικής.

Μ' αυτή τη γραμμή οι ρωσόδουλοι σοσιαλφασίστες προσπαθούν να στραγγαλίσουν οικονομικά τα δύο μεγάλα τηλεοπτικά κανάλια MEGA και ANT (τώρα και το Star), που ξεφεύγουν από τον έλεγχό τους. Αυτά τα κανάλια διαμορφώνουν την πολιτική συνείδηση των πλατιών μαζών και δίπλα σ' αυτά οι μεγάλης κυκλοφορίας εφημερίδες οικοδομούν τους μηχανισμούς επιρροής των πολιτικά πιο αναπτυγμένων κομματιών του πληθυσμού.

Ο ρωσόδουλος σοσιαλφασισμός βρίσκεται σήμερα στην πολύ άσχημη θέση να μην έχει ένα δικό του ισχυρό εργαλείο στα MME μετά την αποτυχία του Σκάι, ενώ από τον τύπο ελέγχει μόνο τις πρωινές εφημερίδες (Καθημερινή, Αυγή, Ριζοσπάστη) και από τις απογευματινές μόνο το αδύναμο Έθνος.

Η τραγωδία του είναι ότι τον τελευταίο καιρό όχι μόνο η "Ε", αλλά και το Συγκρότημα Λαμπράκη κινήθηκαν σε μια πιο ευρωπαϊκή, αλλά και αντιψευτοΚΚΕ κατεύθυνση. Είναι χαρακτηριστικό μάλιστα ότι το Βήμα έχει αρχίσει με Πρετεντέρη, Εύθυμιου, Σωμερίτη ένα σημαντικό πολιτικοϊδεολογικό πρεσόρισμα των ρωσόδουλων, ενώ όλοι θυμούνται πως Τα Νέα χτύπησαν τη σοσιαλφασιστική επίθεση των τρακτέρ. Αυτή η κίνηση των Τεγόπουλου και Λαμπράκη είναι υποχρεωτική στο βαθμό που οι ρωσόδουλοι κάνουν πιο γρήγορη την προέλασή τους και έτσι αποκαλύπτονται περισσότερο, τρομάζουν την ελληνική αστική τάξη που θέλει να πατέσει και στην ευρωπαϊκή και στην αντιτούρκικη βάρκα και της δημιουργούντων αντίρροπα αντανακλαστικά. Έτσι δημιουργείται εκείνη η κίνηση που πανικοβάλλει τους ρωσόδουλους, καθώς φοβούνται μήπως πολιτικά μείνουν στον αέρα με μόνο τους εργαλείο την αντιτούρκικη "εθνική στρατηγική". Αυτή τους η ανησυχία δυναμώνει, καθώς η κίνηση Τεγόπουλου-Λαμπράκη καθορίζει και την πολιτική γραμμή του ισχυρότερου και εγκυρότερου καναλιού, που είναι το MEGA. Οι ρωσόδουλοι ενδιαφέρονται πάνω απ' όλα για τον έλεγχο των ειδήσεων και δεν τους αρκούν μερικοί δικοί τους επιδέξιοι εισοδιστές τύπου Τσίμα.

Έτσι αναγκάζονται να κάνουν δύο πράγματα: Πρώτο, να βομβαρδίσουν το MEGA με τη στρατιωτική τους πτέρυγα, τη "17N", και να ρίξουν την ευθύνη για τυχόν θύματα στην "Ε". Δεύτερο, να μπλοκάρουν το νομοσχέδιο για τα MME που έφτιαξε ο Βενιζέλος και που δεν τα φέρνει κάτω από τον έλεγχό τους, όπως θα ήθελαν.

Πέρα όμως από τα άμεσα πολιτικά τους συμφέροντα, η αντι-MME εκστρατεία τους είναι έτσι θεμελιώμενη, ώστε να υπηρετεί τα μακρόχρονα ιδεολογικοπολιτικά τους σχέδια.

Το κεντράρισμα του "καπιταλιστικού κέρδους" στην εκστρατεία τους, το χτύπημα των MME σαν έκφραση του κερδοφόρου κεφαλαίου, το χτύπημα της φιλοευρωπαϊκής πολιτικής των MME σαν έκφραση των συμφέροντων αυτού του κεφαλαίου και, κυρίως, ο ισχυρισμός τους ότι αυτού του είδους το κεφαλαίο, το μαρτσιό και τον ανοιχτό ή καλυμμένο αντισημιτισμό της ιδεολογικής στρατηγικής τους.

Η αλήθευτα βρίσκεται στην άλλη άκρη. Το κέντρο του σύγχρονου φασισμού δε βρίσκεται στα σημεία που αποτελούν τα κέντρα συσσώρευσης του δυτικού ιμπεριαλιστικού κεφα-

λαίου, δηλαδή στις ΗΠΑ, τη Δ. Ευρώπη και την Ιαπωνία. Το κέντρο του σύγχρονου φασισμού βρίσκεται στη Μόσχα. Ο πιο ανοιχτός νεοναζί είναι ο Ζιρινόφσκι, ενώ οι Γερμανοί νεοναζί γεννήθηκαν στην ανατολική Γερμανία μέσα στους πυρήνες του σοσιαλφασιστικού τους κόμματος και μέσα στα υπόγεια της Στάζι. Παντού στον κόσμο και στη χώρα μας οι νεοναζί βλέπουν στη Μόσχα, ενώ η πρώτη σε ευρωπαϊκό έδαφος γενοκτονία πραγματοποιήθηκε κάτω από την ομπρέλα του Κρεμλίνου και με τη σημαία του "ορθόδοξου τόξου".

Η Μόσχα είναι όχι μόνο το αναγνηνημένο κέντρο του γερμανικού ναζισμού, αλλά είναι πάνω απ' όλα και το κέντρο του σύγχρονου ναζισμού, που είναι ο σοσιαλφασισμός, του μπρεζνιεφικού και του τεγκικού σφυροδρέπανου. Ακόμα η Μόσχα είναι ο γενικός διεθνής συντονιστής του ισλαμικού φονταμενταλισμού ιρανικού τύπου.

Με λίγα λόγια, ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός είναι το διεθνές κέντρο της αντιδραστικής και του κάθε σύγχρονου φασισμού. Αυτού του είδους οι μπρεζνιεφικός, όπως πριν μεσό αιώνα ο πρώτος διάδαξας γερμανικός ιμπεριαλισμός, δε στηρίζεται στη συσσώρευση του χρηματιστικού μονοπωλιακού κεφαλαίου με την κλασική μορφή των μέσων παραγωγής, αλλά με τη μορφή των μέσων καταστροφής. Αυτού του είδους οι μπρεζνιεφικοί, επειδή έρχεται καθυστερημένος στο τραπέζι της μοιρασίας του κόσμου και δεν μπορεί να ανταγωνιστεί τους αντιπάλους του στο καθαρά οικονομικό επίπεδο, είναι υποχρεωμένος να επιδιώξει την ηγεμονία χρηματοποιώντας κύρια τη βίᾳ.

Ο μπρεζνιεφικός είναι εκείνο το στάδιο ανάπτυξης του καπιταλισμού, όπου αυτός όλο και ζεπερνάει την ελεύθερη ανταγωνιστική του μορφή στο κατεξοχήν οικονομικό επίπεδο, και όλο και περισσότερο καθορίζεται από την εξωτερική της μοιρασίας του κόσμου και δεν μπορεί να ανταγωνιστεί τους αντιπάλους του στο καθαρά οικονομικό επίπεδο, είναι υποχρεωμένος να επιδιώξει την ηγεμονία χρηματοποιώντας κύρια τη βίᾳ, δηλαδή κεφαλαίου με την κλασική μορφή του μονοπωλιαρχικού πλατφόρματος που έχει ο Εθνικός Τράπεζας της Ελλάδας, η οποία είναι η καθοδήγηση της επίθεσης στο Θ.Α., από ότι με οποτενονιστικό τρόπο (ούτε καταγγέλλω, ούτε υπερασπίζω), ενώ όλοι βαθιά δημοκρατικοί άνθρωποι αγανακτισμένοι με το Θ.Α., όπως ο Κιάσης, την καταδίκασην. Να λοιπόν πώς η δίκαιη οργή του μεγάλου δημοκρατικού κομματίου των πρώην Ρηγάδων μανιπουλαρίστηκε από το πιο δεξιό κομμάτι των πρώην Ρηγάδων, και πιο πολύ από τους εν ενεργεία κνίτες του ΣΥΝ, για να καταλήξει σε μια πολιτική ήταν το δημοκρατικό κινήματος της αντιπολίτευσης και σε μια τακτική έστω ενίσχυση του Θ.Α.

Απάντηση του Λύσανδρου Παπανικολάου ΤΟ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ ΚΑΙ Ο «ΡΩΣΙΚΟΣ ΔΑΚΤΥΛΟΣ»

Σημείωμα της Σύνταξης

Δημοσιεύουμε παρακάτω την απάντηση που έδοσε ο Λύσανδρος Παπανικολάου στην κριτική μας στα 4 άρθρα του για το '21.

'Όπως θα διαπιστώσει ο αναγνώστης, ενώ εμείς μείναμε αυστηρά στην κριτική της θέσης του, ο Λ.Π. στην απάντησή του προχώρησε σε μια κατεδαφιστική και εχθρική στο ύφος κριτική των ίδιων των συντακτών μας και της ΟΑΚΚΕ.

Εμείς φροντίζαμε αυστηρά να μείνουμε στο επίπεδο της κριτικής της συγκεκριμένης θέσης και όχι του ίδιου του συγγραφέα αποφεύγοντας προσεκτικά κάθε εχθρικό χαρακτηρισμό για δύο λόγους. Ο πρώτος ήταν για να μη δηλητηριάσουμε τις ανάμεσά μας πολιτικές σχέσεις, εφόσον αυτές δεν καθορίζονται από τις διαφορετικές θέσεις μας για τα ιστορικά ζητήματα, αλλά από την ενότητά μας στην αντιμετώπιση των συγκεκριμένων πολιτικών ζητημάτων. Ο δεύτερος λόγος για να γίνει όσο το δυνατό πιο νηφάλια η θεωρητική διαμάχη στο ίδιο το ζητήμα του '21.

Ο Λ.Π. είχε ασφαλώς το δικαίωμα να ποδοπατήσει το δικό μας πλαίσιο κριτικής, αφού εμείς δεν του βάλαμε κανέναν περιορισμό στο περιεχόμενο και το ύφος της απάντησής του, και να διατάξει όπως εκείνος θέλει τις σχέσεις του με την ΟΑΚΚΕ.

Όμως δεν έχει καθόλου δίκιο να ρίχνει την ευθύνη της όξυνσης σε μας λέγοντας ότι ανακαλύψαμε ανταγωνιστικές διαφορές εκεί που δεν υπάρχουν μόνο και μόνο γιατί απαιτούμε πιστή συμμόρφωση του καθένα στην "κομματική μας θέση για το '21". Εμείς δεν είχαμε κανένα λόγο να συρθούμε σε μια διαμάχη με έναν άνθρωπο, που έχει γράψει καλά και σημαντικά άρθρα στη Ν.Α. και είναι πολιτικός μας σύμμαχος, ούτε τον καλέσαμε να γράψει τα άρθρα για το '21 για να τον κριτικάρουμε.

Δεν είμαστε από αυτούς που καλούν τους φίλους τους σε γεύμα για να τους επιπλήξουν, κι ακόμα περισσότερο για να τους κατασπαράξουν.

Το μόνο μας λάθος και η ευθύνη μας βρίσκεται στο ότι δεν εκτιμήσαμε σωστά το βάθος των διαφορών μας στο ζητήμα του '21, όταν διαβάσαμε το βιβλίο του.

Έτσι τον καλέσαμε να γράψει τα άρθρα για το ρόλο της Ρωσίας το '21. Πριν όμως δημοσιευτεί το τρίτο άρθρο του, εκφράσαμε τη διαφωνία μας με τη θέση του, γράψαμε σημείωμα γι' αυτό στην εφημερίδα μας, υποσχεθήκαμε ότι θα απαντούσαμε και του δώσαμε τη δυνατότητα, εφόσον ήθελε, να ολοκληρώσει με δύο ακόμα συνέχειες. Έτσι, διαθέσαμε 8 ολόκληρες σελίδες σε 4 φύλλα της ολιγοσέλιδης εφημερίδας μας σε κείμενα στα οποία είχαμε δηλώσει την αντίθεσή μας, ενώ εξαρχής εξασφαλίσαμε στο συγγραφέα το δικαίωμα της ανταπότησης στην κριτική μας. Χώρια από αυτό, στα ίδια του τα 2 τελευταία άρθρα ο συγγραφέας είχε εκ των προτέρων τη δυνατότητα να ενισχύει τη θέση του απέναντι στην ήδη εκδηλωμένη πρόθεση κριτικής μας.

Ενώ λοιπόν με δικιά μας πρωτοβουλία βρέθηκε σε μια τόσο προνομιακή θέση απέναντι μας, μας επιτίθεται από πάνω και για κομματικό σεχταρισμό.

Πιστεύουμε ότι ο Λ.Π. ενοχλήθηκε πολύ, γιατί βρέθηκε σε τρομακτική αδυναμία "επί της ουσίας" μετά την κριτική μας. Γιατί ήταν υποχρεωμένος είτε να βγάλει λάθος το Μαρξ στο '21, είτε να βάλει σε αμφισβήτηση τη δικιά του θέση γι' αυτό. Φαίνεται όμως ότι δεν είχε την τόλμη να κάνει το πρώτο, ούτε την αυταπάρηση που χρειαζόταν το δεύτερο.

Έτσι τα έβαλε με την ΟΑΚΚΕ επειδή αυτή τοποθέτησε με ωμότητα το δίλημμα και άρχισε να της εκσφενδονίζει πέτρες.

Όμως το δίλημμα παραμένει για τον ίδιο και για όλη τη μαρξιστική ελληνική ιστοριογραφία. Και παραμένει επειδή η ΟΑΚΚΕ πρώτη είχε το σθένος να τοποθετηθεί στο πλευρό του Μαρξ ενάντια στο '21, παίρνοντας την ευθύνη να δεχτεί στο μέλλον όλο το μίσος, τις κατάρες και τους χλευασμούς του εθνικισμού και του σοσιαλφασισμού.

Από αυτή την άποψη η ένταση που πήρε η διαφωνία μας με το Λ.Π. θα προσφέρει μια σπουδαία ευκαιρία στην ΟΑΚΚΕ και στους αναγνώστες μας για το παραπέρα ξεκαθάρισμα και την εμβάθυνση στο '21.

Στο άλλο φύλλο θα υπάρχει η ανταπότησή μας.

Η κριτική της Νέας Ανατολής στη σειρά των 4 άρθρων μου για τον τσαρισμό και το ανατολικό ζήτημα αρχίζει με μια διαπίστωση και τελειώνει μ' έναν ισχυρισμό. Αρχίζει με τη διαπίστωση ότι υπάρχει «ριζική αντίθεση ανάμεσα στη δική μας αντίληψη για το παραπάνω ζήτημα και στην αντίληψη του Λ.Π.» (εγώ είμαι αυτός). Και τελειώνει με τον ισχυρισμό ότι «η θέση των συγγραφέα βρίσκεται σε μετωπική διάσταση» με τη «θέση των Μαρξ-Ένγκελς για το '21» και την «ανάλυσή τους για το Ανατολικό Ζήτημα».

Τον πρώτο ισχυρισμό δε σκοπεύω να τον αμφισβητήσω. Είναι δικαίωμα της εφημερίδας να ανάγει σε «ριζική αντίθεση» κάθε άποψη που διαφοροποιείται από τη δική της. Γιατί, όπως φαίνεται, όταν υπάρχει κομματική τοποθέτηση για ένα ιστορικό ζήτημα, ακόμα και τόσο μακρινό σχετικά, όσο το '21, τότε και η παραμικρή απόκλιση απ' αυτήν κινδυνεύει να θεωρηθεί αγεφύρωτη αντίθεση, για να διαφυλαχθεί η καθαρότητα της κομματικής γραμμής. Γι' αυτό, αν ήξερα εκ των προτέρων ότι η ΟΑΚΚΕ διαθέτει επίσημη κομματική θέση για την επανάσταση του 1821 και, πολύ περισσότερο, αν γνώριζα ποια είναι η θέση αυτή, θα το σκεφτόμουν πριν δώσω τα άρθρα που μου ζήτησε η "Ν.Α.". Πιστεύω όλως ότι και η σύνταξη της εφημερίδας, αν είχε κάνει τον κόπο να διαβάσει το βιβλίο μου για την κοινωνική ιστορία της ελληνικής επανάστασης, που έθεσα έγκαιρα υπόψη της, δε θα μου ζητούσε αυτά τα άρθρα.

Δεν είμαι εγώ εκείνος που θα επιχειρούσε να συγκαλύψει ή να αμβλύνει πραγματικές διαφορές. Νομίζω όμως ότι η "ριζική αντίθεση", που επισημαίνει η εφημερίδα, δεν βρίσκεται τόσο στο συγκεκριμένο ειδικό ιστορικό ζήτημα, όσο στη δική μου ριζική αντίθεση με την αντίληψη, που τείνει να εμφανίσει κάθε διαφορά γνώμης σαν κάθετη διαφωνία. Γιατί ακόμα και στο ζήτημα της επανάστασης του 1821 αυτό που κάνει εντύπωση δεν είναι όσα χωρίζουν τη δική μου άποψη από εκείνη της ΟΑΚΚΕ, αλλά όσα τις ενόψει και τις διαχωρίζουν από "την κυρίαρχη στη χώρα μας φιλορώσικη, λαϊκίστικη και ανοιχτά αντιμαρξιστική ανάλυση του '21", όπως έγραψε κάποτε η "Ν.Α." (φ. 213). Γι' αυτό στο εξής, "με την αγάπη και με τη φιλία", όπως λένε στον τόπο μου, δεν θα μπορούσε να ζαναγράψω στη "Ν.Α.", παρά μόνο για την επανάσταση του 1821, όπως έγραψε στην ΟΑΚΚΕ δεν διαθέτει εκφρασμένη κομματική τοποθέτηση. Διαφορετικά, τι θάπτε τη διάσταση της επανάστασης του 1821 αυτό που κάνει εντύπωση δεν είναι όσα χωρίζουν τη δική μου άποψη από εκείνη της ΟΑΚΚΕ, αλλά όσα τις ενόψει και τις διαχωρίζουν από "την κυρίαρχη στη χώρα μας φιλορώσικη, λαϊκίστικη και ανοιχτά αντιμαρξιστική ανάλυση του '21", όπως την αγυγάληση την ενέργεια επειδή της έγραψε κάποτε η "Ν.Α." (φ. 213). Γιατί αυτό στο εξής, "με την αγάπη και με τη φιλία", όπως λένε στον τόπο μου, δεν θα μπορούσε να ζαναγράψω στη "Ν.Α.", παρά μόνο για την επανάσταση του 1821, όπως έγραψε στην ΟΑΚΚΕ δεν διαθέτει εκφρασμένη κομματική τοποθέτηση. Διαφορετικά, τι θάπτε τη διάσταση της επανάστασης του 1821 αυτό που κάνει εντύπωση δεν είναι όσα χωρίζουν τη δική μου άποψη από εκείνη της ΟΑΚΚΕ, αλλά όσα τις ενόψει και τις διαχωρίζουν από "την κυρίαρχη στη χώρα μας φιλορώσικη, λαϊκίστικη και ανοιχτά αντιμαρξιστική ανάλυση του '21", όπως την αγυγάληση την ενέργεια επειδή της έγραψε κάποτε η "Ν.Α." (φ. 213). Γιατί αυτό στο εξής, "με την αγάπη και με τη φιλία", όπως λένε στον τόπο μου, δεν θα μπορούσε να ζαναγράψω στη "Ν.Α.", παρά μόνο για την επανάσταση του 1821, όπως έγραψε στην ΟΑΚΚΕ δεν διαθέτει εκφρασμένη κομματική τοποθέτηση. Διαφορετικά, τι θάπτε τη διάσταση της επανάστασης του 1821 αυτό που κάνει εντύπωση δεν είναι όσα χωρίζουν τη δική μου άποψη από εκείνη της ΟΑΚΚΕ, αλλά όσα τις ενόψει και τις διαχωρίζουν από "την κυρίαρχη στη χώρα μας φιλορώσικη, λαϊκίστικη και ανοιχτά αντιμαρξιστική ανάλυση του '21", όπως την αγυγάληση την ενέργεια επειδή της έγραψε κάποτε η "Ν.Α." (φ. 213). Γιατί αυτό στο εξής, "με την αγάπη και με τη φιλία", όπως λένε στον τόπο μου, δεν θα μπορούσε να ζαναγράψω στη "Ν.Α.", παρά μόνο για την επανάσταση του 1821, όπως έγραψε στην ΟΑΚΚΕ δεν διαθέτει εκφρασμένη κομματική τοποθέτηση. Διαφορετικά, τι θάπτε τη διάσταση της επανάστασης του 1821 αυτό που κάνει εντύπωση δεν είναι όσα χωρίζουν τη δική μου άποψη από εκείνη της ΟΑΚΚΕ, αλλά όσα τις ενόψει και τις διαχωρίζουν από "την κυρίαρχη στη χώρα μας φιλορώσικη, λαϊκίστικη και ανοιχτά αντιμαρξιστική ανάλυση του '21", όπως την αγυγάληση την ενέργεια επειδή της έγραψε κάποτε η "Ν.Α." (φ. 213). Γιατί αυτό στο εξής, "με την αγάπη και με τη φιλία", όπως λένε στον τόπο μου, δεν θα μπορούσε να ζαναγράψω στη "Ν.Α.", παρά μόνο για την επανάσταση του 1821, όπως έγραψε στην ΟΑΚΚΕ δεν διαθέτει εκφρασμένη κομματική το

«ΜΑΥΡΗ ΤΡΥΠΑ»

-ΜΜΕ

συνέχεια από τη σελ. 3

ρού. Θέλουμε με αυτό να πούμε ότι κάθε φασισμός, για να χτυπήθει, πρέπει να γίνει κατανοητός στις μάζες μέσα από τη διαφώτιση και μέσα από την ίδια την πείρα των μαζών.

Προσπαθήσαμε προηγούμενα να φωτίσουμε τον πραγματικά πολιτικό χαρακτήρα του Θ.Α. Η ίδια η διαμάχη που φανερώθηκε με το άνοιγμα της "E" στα γράμματα των αναγνωστών της απόδειξε ότι αυτός ο χαρακτήρας δεν είναι ακόμα κατανοητός στον πλατύ δημοκρατικό κόσμο. Και αυτό είναι φυσικό, γιατί ο Θ.Α. ζέρει να καλύπτεται. Αυτό σημαίνει ότι κανένα κίνημα δεν είχε το δικαίωμα να ασκήσει βία στο Θ.Α., την ώρα που δεν είχε κάνει τίποτα απολύτως για να ξεσκεπάσει την πένα του. Ακόμα δεν είχε δικαίωμα να ασκήσει βία εφόσον η πένα του δεν είχε αυτή πρώτη καλέσει σε βία και αυτή η βία είχε πραγματοποιηθεί. Ποτέ οι δημοκράτες δε χρησιμοποιούν βία ενάντια στο φασισμό πριν ο φασισμός χρησιμοποιήσει βία ενάντια στο λαό. Άλλα και αφού ο φασισμός χρησιμοποιήσει βία, πριν τη βία του λαού, χρειάζεται να προηγηθεί μια περίοδος πολιτικής καταγγελίας του φασισμού.

Γιατί δεν υπάρχει τίποτα χειρότερο από το να μπλέξει η λαϊκή με τη φασιστική βία και να μη φανεί ότι η πηγή της βίας και ο αποκλειστικός της υπεύθυνος είναι ο φασισμός.

Αυτό ισχύει ακόμα περισσότερο για μια εποχή σαν τη σημερινή, όπου η φασιστική βία φαίνεται σα να προέρχεται από το λαό. Τέτοια είναι η βία του ρωσόδουλου ψευτοΚΚΕ και του αναρχοφασισμού, που διεκπεραιώνεται μέσω ειδικών "λαϊκών" αποσπασμάτων: Μπούκες οικοδόμων σε δημόσια κτίρια, κόψιμο δρόμων μέσα στην πόλη και αποκλεισμός εθνικών δρόμων, απεργίες τιμωρίας και ομηρίας των καταναλωτών, αναίτιες καταστροφές του αναρχοφασισμού. Τέτοιας φύσης είναι και η βία που αισκήθηκε πρόσφατα από τους αναρχοφασίστες στο όνομα του αντιναζιστικού αγώνα με την καταστροφή των βιβλιοπωλείων τους. Αυτή η βία είναι προβοκατόρικη στην καθοδήγησή της και έχει σα στόχο να δικαιώσει μια αντισυγκρότηση του κλασικού νεοναζισμού σε βίαιη και δήθεν αμυντική βάση.

Σε μια τέτοια εποχή πολιτικών ιδεολογιών αντιστροφών όπως η σημερινή πρέπει κανές να ρίξει το βάρος του στην καταγελία της "εκ των άνω" βίας, ιδιαίτερα της βίας που εκδηλώνεται στο κρίσιμο ζήτημα της ελευθερίας του τύπου.

Με αυτή την έννοια πριν από την πολιτική καταγελία του Θ.Α. και πολύ πιο πάνω από αυτήν πρέπει να βρίσκεται η καταγελία της μπούκας στην "E", και κυρίως, η καταγγελία της βιαιοπραγίας στο Θ.Α. Όχι γιατί υπερασπίζομε το δικαίωμα του Θ.Α. να λέει ό,τι θέλει, όχι δηλαδή σα γνήσιοι φιλελευθεροί, αλλά γιατί αρνούμαστε σε μια δράκα ανθρώπων να εμποδίζουν το λαό να κρίνει αυτός σε τελευταία ανάλυση σε ποιους θα επιτρέπει και πότε να μιλάνε. Ακόμα περισσότερο, γιατί στο ζήτημα του Θ.Α. κρινόταν το αν μια αστική εφημερίδα θα είχε αυτή η ίδια την ευθύνη της πολιτικής της γραμμής ή θα την είχε η μικρή ομάδα των τιμωρών της "δημοκρατικής επα-

γρύπνησης".

Στην ανακοίνωση της ΟΑΚΚΕ στην "E" γράφουμε ότι ο Θ.Α. δεν πρέπει να συμπεριλαμβάνεται στους συντάκτες της εφημερίδας. Αυτό δεν έχει καμιά σχέση με το δόλιο στιλ των κνιτών που ρίχνουν γιαούρτια στο Θ.Α., αλλά ζητούν απλά λογοκρισία του. Η θέση της ΟΑΚΚΕ σημαίνει ότι δεν αρνούμαστε στο Θ.Α. το δικαίωμα να μιλάει γενικά, αλλά ότι του αρνούμαστε το δικαίωμα να μιλάει σα δημοκράτης. Όμως και αυτή μας η άρνηση είναι μια πολιτική θέση που δεν πρέπει να επιβληθεί από τα έξω και από τα πάνω στους αναγνώστες της "E": είναι μια θέση για ζύμωση που θέλει να οδηγήσει τους δημοκράτες αναγνώστες της "E" στο να κατανοήσουν την πολιτική ιδεολογία του Θ.Α. και να τον καταγείλουν με τη σειρά τους σα φασίστα.

Τέτοια είναι η στάση της ΟΑΚΚΕ απέναντι και στην κεντρική φασιστική εφημερίδα, το Ριζοσπάστη. Ο Ριζοσπάστης είναι ο οργανωτής της σοσιαλφασιστικής βίας στη χώρα μας και στο μέλλον πρόκειται να υποκινήσει μεγάλα εγκλήματα και θα μισθεί πολύ.

Όμως είμαστε σήμερα αντίθετοι σε οποιαδήποτε άσκηση βίας σ' αυτή την εφημερίδα και σ' αυτό το κόμμα, και θα συνεχίσουμε να είμαστε για όσο διάστημα μια δημοκρατική, ακόμα και αριστερή, μάζα θα επηρεάζεται από αυτό το κόμμα και από αυτή την εφημερίδα.

Η φύση του φασισμού γενικά και του σοσιαλφασισμού ειδικότερα είναι τέτοια, ώστε η αντίδραση που τον καθοδήγει να είναι βυθισμένη και καλυμμένη πίσω από τις αυταπάτες, τις προσδοκίες και τα όνειρα του ίδιου του λαού. Η βία ενάντια στο σοσιαλφασισμό απαιτεί και προϋποθέτει την πάλη για το διαχωρισμό του λαού από αυτόν.

Να γιατί η "μπούκα" και η "βιαιοπραγία" δεν ήταν εκδήλωση της δημοκρατίας, αλλά του σοσιαλφασισμού. Να γιατί θα πρέπει να ξεχωρίζεται ο δημοκράτης "Ρήγας" του '70-'75, που δέχθηκε τη φραστική επίθεση του Θ.Α., από τον κνίτη-ΣΥΝ Ρηγά, που απάντησε με βία στη φραστική επίθεση. Να κοντολογής ποια είναι η τρομακτική ιδιοτροπία μιας εποχής που κάνει τους δημοκράτες να ακολουθούν φασίστες και τους φασίστες να υποστηρίζονται από δημοκράτες.

Στο βάθος αυτά συμβαίνουν γιατί ζόύμε σε μια μεγάλη, αλλά ακόμα μεταβατική εποχή. Δε θ' αργήσουν τα πράγματα να οδηγηθούν στους δύο ακραίους πόλους που ξεκαθαρίζουν τα πράγματα στους φασισμούς αρχικά και στις επαναστάσεις υστερότερα.

Φασιστικό ένστικτο

Κεντρικός τίτλος στο φύλλο 107 της Χρυσής Αυγής με ημερομηνία 12-17 Μάη: «ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΜΕΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΟΚ».

Απόφια δηλαδή η γραμμή του ψευτοΚΚΕ, την οποία εδώ και πολύ καιρό προπαγανδίζει η εφημερίδα των υποταγμένων στο σοσιαλφασισμό φασιστών της Χρυσής Αυγής, εμφανίζεται για πρώτη φορά σα σημαία τους.

Θα μπορούσε θαυμάσια να είναι ο κεντρικός τίτλος οποιουδήποτε φύλλου του Ριζοσπάστη.

ΜΑΖΟΚΟΠΟΣ: «ΣΥΝΗΘΗΣ ΑΘΩΟΣ»

τότουπη προκήρυξη της οργάνωσης "Επαναστατική Αλληλεγγύη", με την οποία αναλάμβανε την ευθύνη για τη δολοφονία του ψυχίατρου Μαράτου.

Το κείμενο που υπογράφηκε από τους 60 μάρτυρες υπεράσπισης που εμφανίστηκαν στη δίκη, μεταξύ των οποίων το μέλος της ΚΕ του ΠΑΣΟΚ Καρράς, ο βουλευτής του ψευτοΚΚΕ Κόρακας και ο Δεσύλλας, στέλεχος του ΝΑΡ, ζητούσε την αποφυλάκισή του «γιατί έχει αποδείξει ότι είναι ένας άνθρωπος με αξίες, γενναιότητα και ήθος» και γιατί η δίωξή του έγινε για «συγκεκριμένες πολιτικές σκοπιμότητες»: όχι για «τις πράξεις του, αλλά για τη συνολικότερη στάση του» (Ελευθεροτυπία, 17/5). Δηλαδή η υπεράσπιση του σοσιαλφασισμού βασίστηκε στο χαρακτηρισμό του Μαζοκόπου σαν πολιτικού κρατούμενου.

Ο Μαζοκόπος όμως δεν έκανε καταλογίζεται. Για να χαρακτηριστεί όμως πολιτικός κρατούμενος θα έπρεπε να υπερασπίζει το δικαίωμά του και το δικαίωμα αυτών που χρησιμοποίησαν το υπόγειο να ασκούνται στην εξουσία που είναι εχθρός τους, θα έπρεπε να την υπερασπίζει σαν πυρήνα της ιδεολογίας του, του αναρχισμού. Ο Μαζοκόπος δεν έκανε κάτι τέτοιο. Αν κρατούσε αυτή τη στάση, ο σοσιαλφασισμός δε θα μπορούσε να τον υποστηρίξει, γιατί η τρομοκρατία είναι μισητή στην πλειοψηφία του λαού. Επειδή ακριβώς δεν υπεράσπισε καμία αξία και δεν έδειξε κανένα ήθος μπρόστε το νεοδεξιό μπλοκ να του προσφέρει την αμέριστη υποστήριξή του στα πλαίσια της πολιτικής στηρίξης και αθώωσης της "17N". Και παρόλο που ο Μαζοκόπος δεν κατηγορήθηκε για συμμετοχή στη "17N", οι εκπρόσωποι του μπλοκ στις καταθέσεις τους τον υπεράσπισαν σαν ύποπτο 17Νοεμβρίτη.

Συγκεκριμένα οι Καρράς, Δεσύλλας και Κόρακας στις καταθέσεις τους μίλησαν ενάντια στην έκθεση του Στείτ Ντιπάρτμεντ για την τρομοκρατία και τη σχετική ερώτηση που κατέθεσε στη Βουλή ο Μητσοτάκης, εντάσσοντας έτσι τη δίωξή του Μαζοκόπου στις "φασιστικές" διώξεις των τελευταίων χρόνων ενάντια σε ύποπτους τρομοκρατίας, για τις οποίες είναι πολιτικά υπεύθυνοι οι Αμερικανοί και η φιλοδυτική αστι-

συνέχεια στη σελ. 8

Ο ΛΑΛΙΩΤΗΣ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

Τσοχατζόπουλου στην Πολίχνη θα ήταν ήττα του στη Θεσσαλονίκη. Όμως η Θεσσαλονίκη είναι το πιο ισχυρό στήριγμα του Τσοχατζόπουλου. Είναι η περιοχή του, και είναι αυτή η υπεροχή που εκφράζεται από το γεγονός ότι αυτός ελέγχει εδώ και χρόνια η κομματική οργάνωση της Θεσσαλονίκης μέσω του δικού του Μαγκριώτη. Αυτόν επίμονα και δίχως επιτυχία εδώ και χρόνια ο

ΤΟ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ ΚΑΙ Ο «ΡΩΣΙΚΟΣ ΔΑΚΤΥΛΟΣ»

συνέχεια από τη σελ. 5

Ρωσίας...

Η ιστορία μετατρέπεται έτσι σε ανούσιο κατασκοπευτικό ανάγνωσμα, σε παράσταση του θεάτρου σκιών, όπου ανθρωπάρια, σαν τους τσάρους Αλέξανδρο Α' και Νικόλαο Α' ή τους υπουργούς Κ.Β. Νέσελροντ και Ι.Α. Καποδίστρια, κινούν κατά το κέφι τους τα νήματα των αθέατων ιστορικών δυνάμεων! Και τα γεγονότα, που δεν εναρμονίζονται με τη μιθιστορηματική αυτή αντίληψη των πραγμάτων, αγνοούνται επιδεικτικά ή απλούστατα διαψεύδονται. Η ύπαρξη λ.χ. αλληλουγκρουόμενων τάσεων στους κάλπους της Φιλικής Εταιρίας, που η διαπάλη τους διατρέχει σαν κόκκινο νήμα όλη την εσωτερική ιστορία της οργάνωσης, δεν θεωρείται χειροπιαστό γεγονός, όπως και είναι, αλλά σκόπιμα επινοημένη θεωρία, γιατί διαφορετικά η σύνταξη της «Ν.Α.» θα έπρεπε να παραδεχτεί αυτό που προκαταβολικά έχει αποκλείσει: κάποιο βαθμό αυτονομίας των Φιλικών από την τσαρική πολιτική.

Και όμως σαν «ασυνείδητοι πράκτορες της αυλής της Πετρούπολης», ενεργούσαν όχι μόνο «οι προσήλυτοι όλων των χωρών», όπως στημειώνει ο Μαρξ, αλλά και οι φερόμενοι σαν ιδρυτές της Εταιρίας, όπως προκύπτει από τις μαρτυρίες όλων των πηγών. Άλλιώς πώς εξηγείται το διάβημα του Ξάνθου στον Καποδίστρια, η ευγενική άρνηση του τελευταίου και η τελική προσφορά της αρχηγίας στον Υψηλάντη; Ποιον εξαπατούσαν αυτοί οι κύριοι; Τον εαυτό τους; Με την ευκαιρία, δεν υπάρχει στο προκειμένο ζήτημα καμιά αντίθεση Υψηλάντηδων και Καποδίστρια, αφού ο ίδιος ο Καποδίστριας προσωπικά μεθόδευσε την ανάθεση της αρχηγίας στον Α. Υψηλάντη. Άλλού είναι η αντίθεση...

Η σύνταξη της εφημερίδας αφήνει να εννοηθεί ότι η λεγόμενη αυτοβιογραφία του Καποδίστρια είναι η κυριότερη πηγή μου. Λάθος, κύριοι: η Αυτοβιογραφία είναι η δική σας μοναδική πηγή. Άλλα κι αυτή δεν τη χρησιμοποιείτε, παρά μόνο για να τη διαιμεύσετε, αφού για σας δι, τι γράφει ο Καποδίστριας είναι εξ ορισμού ψέμα. Αγνοείτε ίσως ότι η αυτοβιογραφία αυτή ήταν εμπιστευτικό υπόμνημα προς τον τσάρο Νικόλαο Α', που δεν προορίζόταν για δημοσίευση, όπως άλλωστε και δεν δημοσιεύτηκε περά 40 περίπου χρόνια αργότερα. Και φυσικά ο «τσαρικός υπάλληλος» Καποδίστριας, όσο κι αν γράφει σε διπλωματική γλώσσα, δεν μπορεί να ψεύδεται ασύστολα στον κύριο του για γεγονότα που ο τελευταίος γνώριζε περίφημα ή μπορούσε κάλλιστα να πληροφορηθεί.

Να γράφετε στα παλιά σας τα παπούτσια τις μαρτυρίες των πηγών, όταν ξεφεύγουν από τις πολιτικές προδιαγραφές σας, είναι το ευκολότερο των πραγμάτων, το δύσκολο είναι να τις εξηγήσετε. Ότι ο Καποδίστριας, εκτελώντας ασφαλώς διατεταγμένη υπηρεσία, προσάρθρησε τότε να αποτρέψει μια εξέγερση στην Ελλάδα δεν μαρτυρείται μόνο από τον ίδιο: επιβεβαιώνται από τις πιο διαφορετικές πηγές, που ήταν αδύνατο να γνωρίζουν το υπόμνημα του Καποδίστρια, όπως από τους αντικαποδιστριακούς Κ. Δεληγιάννη και Ν. Υψηλάντη, που τα απομνημονεύμα-

τά τους δημοσιεύτηκαν πολλά χρόνια μετά το θάνατό τους. Ο Δεληγιάννης, παρεμπιπτόντως, ανήκε στο γαλλικό κόμμα των κοτζαμπάσηδων του Μοριά και η μαρτυρία του για τη Φ.Ε. και τη Ρωσία, χωρίς να έρχεται σε αντίθεση με άλλες πληροφορίες, έχει ισχύ γι' αυτό ακριβώς το κόμμα, που δεν ήταν καθόλου ευκαταφρόνητο.

Εννοείται επίσης ότι η συνταξιοδότηση των οπλαρχηγών από τη Ρωσία, που την είχαν υπηρετήσει πιστά στο παρελθόν και περίμενε να την υπηρετήσουν και στο μέλλον, δεν αποδείχνει ότι ο τσάρος χρηματοδοτούσε άμεσα μια ελληνική εξέγερση. Αν ήταν έτσι, η Φιλική Εταιρεία δεν θα αναζητούσε απεγνωσμένα τη «φιλοσοφική λίθο» των αληχημιστών για να αντιμετωπίσει τις οικονομικές της δυσκολίες!

Ολωδιόλοι αβάσιμος είναι κι ο ισχυρισμός ότι δήθεν η Ρωσία «δεν είχε πρόβλημα να υπονομεύσει την Ιερή Συμμαχία». Όχι μόνο γιατί η Ιερή Συμμαχία αποτελούσε προσωπική έμπνευση του τσάρου, του «πανούργου, δόλιου και υποκριτή» Αλέξανδρου του Α', αλλά κυρίως επειδή, αν ο τσαρισμός ενεργούσε στο ανατολικό ζήτημα ερήμην των εταίρων του, κινδύνευε να τους συνενώσει όλους εναντίον του, όπως κι έγινε πραγματικά το 1853, στον κριμαϊκό πόλεμο. Έτσι, μόνο με εντολή των συμμάχων της μπορούσε η Ρωσία να επέμβει στο ελληνικό ζήτημα. Μα γι' αυτό ίσα-ίσα οι ευρωπαϊκές δυνάμεις υιοθέτησαν ουδετέρωτη. Γιατί διαφορετικά θα έπρεπε να αναλάβει την επέμβαση μια από τις όμορες χώρες, δηλαδή η Ρωσία, αφού η Αυστρία ήταν ήδη απασχολημένη στην Ιταλία. Για το λόγο αυτό αντίθετα η Ρωσία επιζητούσε με κάθε τρόπο να επέμβει στο ελληνικό ζήτημα, ακόμα και στο πλευρό του σουλτάνου, όπως αποδείχε ο Τρικούπης για το 1821 και όπως αναφέρει ο Μαρξ για το συνέδριο της Βερόνας το 1822. Όπως έρουμε, η Ρωσία ικανοποίησε την επιθυμία της το 1827-28, αφού πρώτα κατάφερε, με τον προσεταιρισμό της Αγγλίας και της Γαλλίας, να διασπάσει τις ευρωπαϊκές δυνάμεις.

Η μεταφυσική της νεοελληνικής ιστορίας

Υστερα απ' όλα αυτά, τι νόημα μπορεί να έχουν μεταφυσικά ερωτήματα του είδους: «Ήταν αντιρωσική η φιλορωσική η εξέγερση του 1821; «Η το ένα ή το άλλο. Δεν μπορεί να πατάμε σε δύο βάρκες». Η ιστορία δεν στριμώχνεται σε τέτοια διλήμματα. Όταν, ας πούμε, ο Έγκελς θεωρούσε τους Βούλγαρους, από τη μια μεριά «λιτόψυχους» και τους χωρακτήριες «γουρουνολαό» και, από την άλλη, εξυμονύσε την εξαιρετική τους γενναιότητα στον πόλεμο με τη Σερβία, πατούσε μήπως σε δύο βάρκες; Σίγουρα όχι. Πρόκειται για πραγματικές κι όχι για λογικές αντιφάσεις, για αντιφάσεις δηλαδή που βρίσκονται στα ίδια τα πράγματα κι όχι στις ιδέες μας γι' αυτά. Και δεν μπορούμε να ξεφύγουμε απ' αυτές, παρά μόνο αν αποσπαστούμε από τα πραγματικά γεγονότα. Αξίζει άραγε τον κόπο;

Έτσι η «Ν.Α.» ισχυρίζεται ότι εμφανίζω «ένα γενικό θετικό '21» και, αφού με τον τρόπο αυτό μου φορτώσει μια αντίληψη που δεν είναι δική μου, καταπιάνεται ύστερα να

την ανασκευάσει, πράγμα που δεν είναι και πολύ εποικοδομητικό. Αυτό βέβαια δεν εμποδίζει την καλή εφημερίδα να χαρακτηρίζει «τελείως εγκεφαλική» τη «διάκριση της ελληνικής εξέγερσης στα δύο». Μόνο που κι εδώ μπερδεύει απελπιστικά τα πράγματα. Γιατί αυτή η «τελείως εγκεφαλική» διάκριση, που διαιπιστώνει, δεν αφορά τόσο την εξέγερση στη Μολδοβασία σε σχέση με την εξέγερση στην Ελλάδα -αυτό είναι το λιγότερο- την ίδια την εξέγερση στην Ελλάδα. Για την ελληνική επανάσταση, μ' άλλα λόγια, ισχύει η παρατήρηση του Μαρξ, στο άρθρο του για τις ισπανικές επαναστάσεις, σχετικά με τους πολέμους ανεξαρτησίας που έγιναν εναντία στην απολεόντεια. Γιατί ο τσαρικός υπουργός εξωτερικών εννοούσε απλούστατα μια απολυταρχική διακυβέρνηση, ενώ τον εθνικό συγκεντρωτισμό. Κι ας μην συγχέουν οι κ.κ. συντάκτες την «πραγματικά ισχυρή κυβέρνηση», που επιζητούσε ο πρίγκιπας Νέσελροντ, με την «ισχυρή κεντρική εξουσία». Γιατί ο τσαρικός υπουργός εξωτερικών εννοούσε αποδείχτηκε, μοναδικά μια εξουσία βασισμένη σε φιλελεύθερους συνταγματικούς θεσμούς και, σε τελευταία ανάλυση, η κοινοβουλευτική δημοκρατία. Ας μην επαναλαμβάνουμε αβασάνιστα τις αντιδραστικές κοινοτυπίες που ταυτίζουν το συγκεντρωτισμό με το δεσμοτισμό.

Μαζί με τον εθνικό συγκεντρωτισμό και τον πολιτικό φιλελεύθερισμό η τσαρική Ρωσία καταπολέμησε και την ανεξαρτησία του ελληνικού κράτους από την οθωμανική Πύλη. «Η δε της Ρωσίας πολιτική -εξηγεί ο Σ. Τρικούπης- ήτον τον αυτόν καιρόν οποία και πρότερον ούτε τον παντελή θρίαμβον του ελληνικού αγώνος επεθύμει, ούτε την παντελή ανείχετο υποδούλωσιν των Ελλήνων». Κι αν ο τοποτηρητής του τσάρου στην Ελλάδα δεν είδε με καλό μάτι τη γαλλική παρουσία στην Πελοπόννησο, είναι αποκλειστικά γιατί, ανεξάρτητα από τις προθέσεις της κυβέρνησης των Βουρβόνων (που κι εκείνες άλλωστε δεν ήταν τόσο μονοσήμαντες), η γαλλική επιχειρηση πρωθυπουργού σε αντικειμενικά την πλήρη ανεξαρτησία, όπως εξηγήσαμε σε προηγούμενο άρθρο, κι αυτό χωρίς να επισημάνει την παντελή ανείχετο υποδούλωσιν των Ελλήνων». Η ειρωνεία της ιστορίας είναι όμως ανεξάντητη. Αφού απόδειξε πρώτα ότι καμιά διεθνής επανάσταση δεν είναι δυνατή, δικαίωσε την παντελή ανείχετο υποδούλωσιν των Ελλήνων. Η ειρωνεία της ιστορίας είναι όμως ανεξάντητη. Αφού απόδειξε πρώτα ότι καμιά διεθνής επανάσταση δεν είναι δυνατή, δικαίωσε την παντελή ανείχετο υποδούλωσιν των Ελλήνων. Η ειρωνεία της ιστορίας είναι όμως ανεξάντητη. Αφού απόδειξε πρώτα ότι καμιά διεθνής επανάσταση δεν είναι δυνατή, δικαίωσε την παντελή ανείχετο υποδούλωσιν των Ελλήνων. Η ειρωνεία της ιστορίας είναι όμως ανεξάντητη. Αφού απόδειξε πρώτα ότι καμιά διεθνής επανάσταση δεν είναι δυνατή, δικαίωσε την παντελή ανείχετο υποδούλωσιν των Ελλήνων. Η ειρωνεία της ιστορίας είναι όμως ανεξάντη

ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ: ΟΙ ΧΙΤΛΕΡ ΣΦΑΖΟΥΝ

Στις 9 του Μάη στη Μόσχα ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός γιόρτασε τα 50 χρόνα της νίκης ενάντια στο ναζισμό σηκώνοντας ξανά όχι τη ρώσικη, αλλά την κόκκινη σημαία. Απέναντί της στάθηκε σα σύμβολο της εποχής που έρχεται η νέα αντιφασιστική σημαία ενάντια στο σύγχρονο ναζισμό, δηλαδή τη χιτλερική Ρωσία, η σημαία της Τσετσενίας. Ένας μικρός λαός, μια μικρή χώρα ενάντια στην πιο επιθετική υπερδύναμη.

Η Ρωσία, για να διευκολύνει τον Κλίντον και να προσελκύσει τους Δυτικούς, αναγκάστηκε να κηρύξει δύο βδομάδες «εκεχειρία» στην Τσετσενία. Οι Τσετσένοι αρνήθηκαν αυτή την «προσφορά» με το επιχείρημα ότι οι Ρώσοι θέλουν να κρύψουν την εισβολή που διέξαγε η Ρωσία.

Αντίθετα, συνέχισαν να μάχονται. Ο ρώσικος στρατός, ιδιαίτερα μετά τη λήξη της εκεχειρίας φάρσα, άρχισε νέα επίθεση για την εξολόθρευση του αντάρτικου, που βρίσκεται κύρια σαν όγκος στη νότια Τσετσενία. Οι Τσετσένοι έχουν καταφέρει να στήσουν ένα δίκτυο από βάσεις στην περιοχή και ένα κεντρικό αρχηγείο στην πόλη Veden, 65 χλμ. νοτιοανατολικά του Γκρόζνι. Άλλα και σε όλο το έδαφος της μικρής αυτής χώρας δεν έχουν σταματήσει να επιτίθενται και να προκαλούν δολιοφθορές στο ρώσικο στρατό, ακολουθώντας την τακτική «χτυπά και φεύγω».

Στο Γκρόζνι οι ανταλλαγές πυροβολισμών ανάμεσα στους ρώσους κατακτητές και τους Τσετσένους αντάρτες έχουν γίνει πια συνηθισμένο φαινόμενο. Βασικός στόχος των Ρώσων είναι να καταστρέψουν το ρίζωμα της τσετσενικής αντίστασης και να τρομοκρατήσουν τον τσετσενικό λαό, ιδιαίτερα στα χωριά, για να μη δίνουν καταφύγιο στους αντάρτες. Γι' αυτό βομβαρδίζουν από αέρα και ξηρά τον άμαχο λαό προσπαθώντας ταυτόχρονα να τσακίσουν κάθε νέα αντίσταση που θα βγει μέσα απ' το λαό. Πρόκειται για μια γενοκτονία.

Η σφαγή στο χωριό Σαμάμσκι είχε ακριβώς το στόχο αυτό. Στις 7 Απρίλη ο ρώσικος στρατός μπήκε στο χωριό, που είχε γύρω στους 15.000 κατοίκους. Την πρώτη μέρα οι Ρώσοι πέταγαν χειροβομβίδες στα υπόγεια αδιάκριτα, χωρίς να εξετάζουν ποιος είναι μέσα. Τη δεύτερη μέρα έβαλαν φωτιά στα σπίτια και μετά άνοιξαν πυρ ενάντια σε άπλες γυναίκες, παιδιά και γέρους σκοτώνοντας τουλάχιστον 100.

Η σφαγή κράτησε τρεις ολόκληρες μέρες και για τρεις μέρες οι Ρώσοι εμπόδισαν τον Ερυθρό Σταυρό και άλλες ανθρωπιστικές οργανώσεις να μπουν στην πόλη. Όταν την τέταρτη μέρα επιτράπηκε να μπουν, οι υπεύθυνοι αντίκρισαν τους Ρώσους στρατιώτες μεθυσμένους με κατακόκκινα μάτια και σε όλο το χώρο χρησιμοποιημένες σύριγγες και βελόνες που βρώμιζαν την πόλη. Το

έδαφος στους δρόμους της πόλης ήταν στρωμένο από κάλυκες και σφαίρες.

Στο Σαμάμσκι δεν υπήρχαν Τσετσένοι αντάρτες. Νωρίς το Γενάρη «υπήρχαν τουλάχιστον 200 στρατιώτες (σα: εννοεί Τσετσένους), που στάθμευαν εδώ για να πολεμήσουν τους Ρώσους», λέει ο Χασάν Κασάνοφ, κάτοικος του Σαμάμσκι. Αυτό έγινε όταν η μάχη στο Γκρόζνι βρισκόταν στο κορύφωμά της. Οι Τσετσένοι πήγαν εκεί για να εμποδίσουν τους Ρώσους να ανεφοδιάζουν τις δυνάμεις τους στο Γκρόζνι χρησιμοποιώντας τους σιδηροδρόμους. Κατέστρεφαν ρωσικά άρματα μεταφοράς προσωπικού και ανατίναζαν γέφυρες τρένων. Άλλα μέχρι τη ρώσικη επίθεση στο Σαμάμσκι «σχεδόν κανείς απ' αυτούς που μπορούσαν να κρατήσουν ένα όπλο δεν είχε μείνει στην πόλη και οι Ρώσοι στρατιώτες το ήξεραν αυτό. Δεν πρόκειται για ένα απομονωμένο χωριό στα βουνά. Είναι ένα χωρίο που όλοι γνωρίζουν», λέει ο Κασάνοφ. Κι όμως, οι Ρώσοι στρατιώτες, μέσα στο όργιο της χιτλερικής βαρβαρότητάς τους, ούρλιαζαν καθώς δολοφονούσαν: «Δώστε μας τους στρατιώτες». Άλλα δεν είχαμε κανέναν, λένε τώρα όσοι κάτοικοι επέζησαν απ' τη σφαγή. Μια επιτροπή του ρώσικου κοινοβουλίου με επικεφαλής το Στανισλαβ Γκοβορούκιν που επισκέφθηκε το Σαμάμσκι είπε ότι τίποτα το ανήθικο δε συνέβηκε εκεί (Χέραλντ Τρίμπιουν, 9 Μάη).

Άλλα, αντίθετα με ότι θα περίμενε κανείς, οι Τσετσένοι είναι εκείνοι που θυμάνουν πολύ με τους Ρώσους, παίρνουν τα όπλα και πυκνώνουν τις γραμμές της αντίστασης.

ΟΧΙ ΣΤΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΜΕ ΤΗ ΧΙΤΛΕΡΙΚΗ ΡΩΣΙΑ

Η ΟΑΚΚΕ έχει επανειλημένα μιλήσει για την ολοένα εντεινόμενη ρώσικη διείσδυση στη χώρα μας. Όσο τα χρόνια περνάνε αυτή μας η εκτίμηση επιβεβαιώνεται με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο, ιδιαίτερα μετά την άνοδο στην εξουσία του ρώσου πράκτορα Παπανδρέου. Ειδικά το τελευταίο διάστημα, η διείσδυση αυτή και η υποταγή της χώρας στο ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό γίνεται πια ολοφάνερη.

Συγκεκριμένα, την Πέμπτη 17 και την Παρασκευή 18 του Μάη έγινε στη Μόσχα ελληνορωσικό συμπόσιο για την πορεία των ρωσοελληνικών σχέσεων, που το διοργάνωσαν από κοινού το Ινστιτούτο της Ευρώπης της ρώσικης Ακαδημίας Επιστημών, ο έλληνας πρεσβευτής στη Μόσχα Κ. Ροδούσακης και το Ελληνικό Ίδρυμα Ευρωπαϊκής και Εξωτερικής Πολιτικής (βλ. σχετικά Ελευθεροτυπία, 22/5). Στη διάρκεια του συμποσίου αυτού έγιναν, σύμφωνα με την απεσταλμένη της Ελευθεροτυπίας Κύρα Αδάμη, επισημάνσεις και διαπιστώσεις απομέρους υψηλόβαθμων στελεχών της ρώσικης κυβέρνησης και του Συμβουλίου Ασφαλείας της Ρωσίας, επισημάνσεις που μιλούσαν για μια «στρατηγική συνεργασία» ανάμεσα στις δύο χώρες στη βάση «παρόμοιων γεωπολιτικών συμφερόντων» και στη βάση «πολλών κοινών ιστορικών, θρησκευτικών και πολιτιστικών στοιχείων με τη Ρωσία του χθες και του σήμερα». Μ' άλλα λόγια το «ορθόδοξο τόξο». Κατά τις εκτιμήσεις των Ρώσων, η Ελλάδα είναι «το μαλακό υπογάστριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης» και η «φυσική οδός» της Μόσχας για την Ευρώπη (για την άλωσή της, θα συμπληρώναμε εμείς). Δηλαδή, για να κάνουμε

α) Το έργο του αγωγού φυσικού αερίου και, κυρίως, του αγωγού ρωσικού πετρελαίου από το Νοβοροσίσκ μέσω Μπούργκας (Βουλγαρία) στην Αλεξανδρούπολη, το οποίο θεωρείται από τους Ρώσους ήδη δεδομένο, αφού έχει τη σύμφωνη γνώμη του πρωθυπουργού Τσερνομίρτντιν.

β) Η Ρωσία θέλει την Ελλάδα να παρέμβει στο ΝΑΤΟ, ώστε να πεισθούν οι «σύμμαχοί» της να καθυστερήσουν τη διεύρυνσή του προς Ανατολάς μέχρι το 1999 (στον αιώνα τον άπαντα, θα λέγαμε εμείς). Οι Ρώσοι επιμένουν στο σημείο αυτό ότι «είναι προς το συμφέρον της Ελλάδας και της Ρωσίας να υπάρξει ένας εποικοδομητικός συμβιβασμός, ο οποίος ούμως δε θα φέρει την Ελλάδα και τη Ρωσία σε δύσκολη θέση» (και την πίτα ολόκληρη και το σκύλο χορτάτο).

γ) Να και τα «κοινά» αντιτούρκικα συμφέροντα: Ο ελληνικός χώρος είναι η φυσική διέξοδος της Ρωσίας στις θάλασσες, γι' αυτό

και η Ρωσία αντιτίθεται στην τουρκική πολιτική για τη ναυσιπλοΐα στα Στενά... «Το έκαναν (σα: οι Τούρκοι) για να δείξουν στους Ρώσους ποιο είναι το αφεντικό, αλλά εδώ μπορούν να δουν ποιοι είναι οι φυσικοί φίλοι και σύμμαχοι της Ρωσίας» (σιγά μην άφηναν οι Ρώσοι τους Τούρκους να ασκήσουν πολιτική κυρίαρχου κράτους μέσα στη δική τους χώρα!).

δ) Υπάρχει μεγάλο πεδίο για συνεργασία (εννοούν η Ρωσία να παράγει και η Ελλάδα να αγοράζει)

στον αμυντικό τομέα και στους εξοπλισμούς. Εδώ αναφέρουν ότι ο Γέλτσιν έχει ήδη στείλει προσωπική επιστολή στον Παπανδρέου, ζητώντας απ' αυτόν -επικαλούμενος και πολιτικούς λόγους- να προτιμήσει η Ελλάδα την αγορά ρώσικων κινητών συστημάτων ραντάρ έναντι των δυτικών, που είναι και ακριβότερα κατά 8 εκατομμύρια δολάρια... Στη φτήνεια τα ρώσικα όπλα, με τι τίμημα όμως!

ε) Η Ρωσία επιδιώκει τη σύσφιξη των διμερών οικονομικών σχέσεων με ελληνικές επενδύσεις.

σ) Επικροτεί τις ελληνικές προσπάθειες για την ειρήνευση στη Γιουγκοσλαβία... Και γιατί όχι άλλωστε, αφού κινούνται καθ' υπόδειξη δική της;

Επιβεβαίωση της «σύσφιξης» αυτής αποτελεί και η προξενική συμφωνία που υπέγραψαν το Σάββατο 15 Απρίλη ο Κόζιερης και ο Παπούλιας. Με τη συμφωνία αυτή η Ρωσία, μετά από αποτυχημένες προσπάθειες πολλών ετών, ιδιαίτερα στη διάρκεια της πρώτης διακυβέρνησης από το ΠΑΣΟΚ, βάζει για πρώτη φορά πόδι στη Θεσσαλονίκη και γενικά στη βόρεια Ελλάδα. Έτσι γίνεται πραγματικότητα ένα παμπάλαιο όνειρο της Ρωσίας από την εποχή των τσάρων ακόμη, όνειρο που συνδέεται άμεσα με το στρατηγικό στόχο της για κάθοδο στις «θερμές θάλασσες».

Αποτέλεσμα αυτής της κινητοποίησης του σοσιαλφασισμού ήταν η τελική πραγματοποίηση του στόχου του, δηλαδή η αποφυλάκιση του Μαζοκόπου. Το Μικτό Ορκωτό Εφετείο μείωσε την ποινή του Μαζοκόπου από 17 χρόνια σε 7 χρόνια και 4 μήνες, δίνοντά του έτσι το δικαίωμα να καταθέσει αίτηση αποφυλ

